

[Peter Nielsen.]

vist heller ikke noget egentligt afsavn til for at præstere denne opsparing ved indtægter af en sådan størrelse.

Man har ikke ladet lempelserne komme andre end forsørgerne til gode. Der er selvfølgelig intet ønske om at lægge større byrder på ungdommen og andre ikke-forsørgere, men som regel kan man vel sige, at der ligger en god spareevne her. Man må heller ikke sammenligne bunden opsparing med skattebetaling; borgerne får dog her pengene tilbage igen. Og mon det ikke er meget godt, at ungdommen må spare deres fulde skattelettelse op? Den vil for de fleste komme til udbetaling, når de skal sætte bo eller senere som familieforsørgere har de større udgifter.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen gør i sin mindretalsudtalelse i betænkningen den bemærkning, at den bundne opsparing indgår i statens driftsindtægt, hvorfor man så blot skal betale den med nye skatter, når den til sin tid skal udbetales. Denne argumentation kan jeg ikke godtage. Vi har jo før haft bundne opsparinger, både Thorkil Kristensens i 1951 og Kampmanns i 1957, ligesom vi har haft sparebeviser som kompensation for erlagt tøjskat. Alt dette kommer jo til normal udbetaling, uden at man af den grund har strammet skatterne. Det kan så anføres, at pengene dengang blev sat i nationalbanken, medens de nu indgår i statskassen. Der er jo kalkuleret med et kasseoverskud, der nok så nogenlunde vil svare til den bundne opsparing, så „forskellen er ens“; blot kan man sige, at der reelt nu intet kasseoverskud bliver.

Man vil som ved tidligere bundne opsparinger anføre, at skatteyderne godt selv kan spare op og ikke behøver staten til det. Vi har nu i efteråret gennemført love, der må animere til frivillig opsparing. Der er herigennem gjort, hvad man med ret og rimelighed, ja, næsten med urimelighed, kan forlange. Alligevel er det fornødent med en sådan bunden opsparing, ikke af hensyn til statens forbrug, men simpelt hen af hensyn til samfundsökonomien, så der kan blive det rette forhold mellem produktion, forbrug og investering.

Man lader nu skatteyderne spare dele af deres skattelettelse op, men også kun dele.

En skattepligtig indkomst på 7.000 kr. får 156 kr. i skattelettelse og skal intet spare op. For indtægter op til 8.950 kr. er der stigende skattelettelse uden opsparing. En indtægt på 15.000 kr. skattepligtig får 228 kr. mere i skattelettelse, end der skal opsøres, og for en indtægt på 20.000 kr. bliver differencen ca. 500 kr.

Selvfølgelig er ingen glad for at være tvunget til at spare op, men jeg tror, den overvejende del af befolkningen vil forstå nødvendigheden heraf ud fra den betragtning, at vi skal holde en sund økonomi med heraf følgende god beskæftigelse. Og der er tiltro til opsparingsens værdi. Vi hørte i sin tid om folk, der smed deres sparebeviser væk, når postbuddet kom med dem, eller nægtede at modtage dem. Det er vel nok noget overdrevet, men har nogen gjort det, vil de nok fortryde det på onsdag, når et såkaldt nyt endetal udtrækkes. Der er altså tillid til den bundne opsparing.

Jeg anbefaler ændringsforslagene, og at lovforslaget, således ændret, overgår til tredje behandling.

Foged: Jeg skal kun tage del i diskussionen vedrørende lovforslaget om indkomst- og formueskatten, idet det ærede medlem hr. Henry Christensen vil tage sig af lovforslaget vedrørende den bundne opsparing.

Jeg lagde mærke til, at det ærede medlem hr. Peter Nielsen meget stærkt understregede, at hans parti var et ordholdende parti, og at forliget derfor nu blev gennemført. Vi har næsten til trivialitet hørt fra regeringsbænkene og fra socialdemokratiet, at naturligvis skal forliget holdes, næsten som om man har gået og leget med tanken om, at det kunne undgås. Jeg lagde også mærke til, at den højtærede finansminister ved det berømte møde i København, hvor finansministeren bl. a. fandt anledning til at tage nogle udtalelser af mig frem, sagde, at hvis ikke forliget havde været mur- og nagelfast, var det ikke så givet, at det var blevet gennemført. Der har vi i en nødde-skal, hvad man ville have gjort, om forliget ikke havde været mur- og nagelfast.

Vi takker regeringen for, at vi, dengang vi endnu kunne lave forlig sammen, fik forliget gennemført så præcist og nøjagtigt, at det var mur- og nagelfast — for sådan bør det være. Det burde for øvrigt, uanset